

Arrest

nr. 261 112 van 24 september 2021
in de zaken RvV X / II en Rvv X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: 1. ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

2. ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 februari 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (zaak nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 12 april 2021 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (zaak nr. X).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 22 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat P. ROELS, die eveneens verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 februari 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder instemming waardoor er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegestaan. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2. Op 26 februari 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer :

(...)

Nationaliteit: Nederland

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 28.01.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

- *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, verdovende middelen-deelneming aan vereniging-hoofd- of bijkomstige activiteit, feiten waarvoor hij op 26.06.2020 werd veroordeeld door de Hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden + onmiddellijke aanhouding.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (diefstal, verdovende middelen-deelneming aan vereniging-hoofd- of bijkomstige activiteit) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burger evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Overwegende de wezenlijke ernst van de verweten feiten, hun georganiseerd karakter en de actieve bijdrage van betrokkene in de werking van de drugshandel, bestaat er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde.

De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst “hoorplicht” ingevuld op 30.12.2020, in België te verblijven sinds 04.11.2020, in het bezit. zijn van zijn identiteitsdocumenten en lijden aan suikerziekte maar is volgens hem geen belemmering om te reizen; verder verklaarde hij familie in België te hebben, geen duurzame en geen minderjarige kinderen en wenst verder elektronisch toezicht aan te vragen in het kader van zijn straf en terecht kan bij zijn neef voor de duur van zijn straf. Zijn familie, genaamd K.H. (...) (X), verblijft in Diest en geniet een onbeperkt verblijf op het grondgebied. Het andere familielid waarvan spraken in het hoorrecht, genaamd M.O. (...) is niet terug te vinden in onze bestanden. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat hij op regelmatige tijdstippen bezoek ontvangt van zijn echtgenote, genaamd el H.Y. (...). Ook zij is niet terug te vinden in onze bestanden indien betrokkene zich toch wenst te beroepen op de bescherming van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient het volgende te worden opgemerkt. Het begrip ‘gezinsleven’ in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene dit gedaan heeft. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat zijn familieleden geen verblijfsrecht hebben in

België, kan betrokkene ook niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Zijn familieleden zullen bij zijn vrijlating eveneens het Belgisch grondgebied moeten verlaten.

Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 10 jaar proportioneel.”

1.3. Bij arrest nr. 251 345 van 22 maart 2021 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vermeld in punt 1.1. De verzoekende partij dient vervolgens een beroep tot nietigverklaring in tegen de in punt 1.1. vermelde beslissing.

1.4. Op 29 maart 2021 dient de verzoekende partij, onder de vorm van een bijlage 19, een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als werkzoekende.

1.5. Op 26 april 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot intrekking van de bijlage 19.

1.6. Bij arrest nr. 259 865 van 31 augustus 2021 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.3.

2. Over de rechtspleging

2.1. Tegen de beslissing vermeld in punt 1.2. dient de verzoekende partij twee verzoekschriften in. Een eerste verzoekschrift wordt ingediend op 18 maart 2021 (gekend onder rolnummer X). Een tweede verzoekschrift wordt ingediend op 12 april 2021 (gekend onder rolnummer X).

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden de beroepen nr. X en nr. X van rechtswege gevoegd.

Artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Ter terechtzitting wordt op voormeld artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet gewezen. De voorzitter wijst erop dat de Raad zal oordelen op basis van het laatst ingediende verzoekschrift, *in casu* het verzoekschrift van 12 april 2021 met rolnummer X, tenzij ter terechtzitting anders wordt aangegeven door de verzoekende partij.

De verzoekende partij gedraagt zich naar de wijsheid van de Raad.

Gelet op het voorgaande zal de Raad, conform het bepaalde in artikel 39/68-2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, oordelen op grond van het laatst ingediende verzoekschrift, zijnde het verzoekschrift gekend onder rolnummer X en wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

2.2. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.3. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, waarbij zij specificeert dat zij de schending aanvoert van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht. Eveneens meent zij dat er sprake is van een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met artikel 13 van het EVRM.

3.1.1. De verzoekende partij zet het eerste middel uiteen als volgt:

“Aangezien de bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2.

Het inreisverbod dat afgeleverd werd aan verzoeker heeft een exuberante duur van maar liefst 10 jaar.

De overheid baseert zich in haar oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schade, enkel op vaststellingen van meer dan 4 jaar geleden.

Het betreft hier veroordelingen inzake feitelijkheden dewelke zich gemiddeld vier jaar geleden - toch wel enige tijd geleden dus - hebben afgespeeld.

Dat er op heden sprake zou zijn van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving is louter speculatief en kan de Belgische Staat niet zomaar stellen.

Dat er risico zou zijn op recidive is niet bewezen. Verzoeker heeft één lopende/openstaande gevangenisstraf van 40 maanden (stuk 4). Uit niets blijkt dat hij dergelijke feiten opnieuw zou gaan plegen. Dat verzoeker in een precaire financiële situatie zou verkeren bij zijn vrijlating is daarenboven ook niet correct, nu verzoeker reeds een jobaanbod heeft. Van zodra verzoeker in vrijheid wordt gesteld

kan hij aan de slag bij een schoonmaakbedrijf gelegen te Antwerpen. Zij bieden hem zelfs een arbeidsovereenkomst aan van onbepaalde duur (stuk 3).

Het huidige gedrag van verzoeker werd door de bevoegde ambtenaar niet (correct) nagegaan, noch in rekening gebracht. Door te verwijzen naar feiten van meer dan 4 jaar geleden negeert de Belgische Staat de vereiste van (onderzoek naar) de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde. Hoogstens verwijst de Belgische Staat naar het feit dat verzoeker mogelijks vroeger een gevaar zou hebben kunnen opleveren hebben.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

Zo heeft de overheid zelfs geen navraag gedaan in de gevangenis aangaande het huidige gedrag van verzoeker. Als men dat gedaan had, had men kunnen vaststellen dat verzoeker reeds een job zal hebben op het moment hij de gevangenis kan verlaten.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde dan niet weerhouden worden als argument om hem een inreisverbod met een exuberante duur van 10 jaar op te leggen, minstens is de duur van het inreisverbod niet disproportioneel.

Het valt ook te benadrukken dat de Belgische Staat besluit tot een inreisverbod van 10 jaar zonder dat de overheid de dwingende sociale noodzaak aantoonde.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden.”

3.1.2. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“1.

Aangezien er ten tweede schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met art. 13 EVRM.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RW nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RvV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.

Een inreisverbod is op te leggen in het geval er sprake zou zijn van een gevaar voor de openbare orde én een afwezigheid van humanitaire redenen.

In casu wordt er een inreisverbod van 10 jaar opgelegd omdat er momenteel sprake zou zijn van een bedreiging voor de openbare orde.

Cruciaal in deze is de definiëring van het begrip openbare orde. In de terugkeerrichtlijn zelf zit echter geen definitie van het begrip. België springt hier om met een zeer brede interpretatie.

Er weze evenwel aan herinnerd, dat de uitzondering betreffende de openbare orde, evenals alle afwijkingen van een fundamenteel beginsel van het Verdrag, beperkend moet worden uitgelegd.

Bovendien vormt het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Daaruit volgt, dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet, voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (arrest Bouchereau - punt 28). Dat is in casu, geenszins het geval.

Bovendien, baseert men zich in het oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schade, enkel op één veroordeling die slaat op feiten van meer dan 4 jaar geleden.

Gezien het winstgevend karakter en de ernst van de gepleegde feiten kan volgens de Belgische Staat worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De Belgische Staat kan zich, om te oordelen dat een inreisverbod van 10 jaar gepast is, niet enkel en alleen baseren op deze ene veroordeling.

De overheid toont niet aan dat verzoeker actueel een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde niet weerhouden worden.

Nergens wordt voldoende aannemelijk gemaakt waarom een inreisverbod van 10 jaar proportioneel en redelijk zou zijn."

3.1.3. Gezien hun onderlinge verwevenheid worden het eerste en het tweede middel gezamenlijk behandeld.

3.1.4. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij voert in de uiteenzetting van haar eerste en tweede middel onder meer de schending aan van de "algemene beginselen van behoorlijk bestuur". Deze generieke term maakt echter geen duidelijke omschrijving uit van de geschonden geachte rechtsregels. Het eerste en tweede middel zijn in die mate dan ook onontvankelijk.

In zoverre de verzoekende partij zich in het tweede middel wenst te beroepen op artikel 13 van het EVRM, merkt de Raad op dat een uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden volledig ontbreekt. Dit onderdeel van het tweede middel is derhalve eveneens onontvankelijk.

3.1.5. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de motieven van de in hoofde van de verzoekende partij genomen beslissing tot het opleggen van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Zo wordt immers in de bestreden beslissing aangegeven waarom de verzoekende partij een inreisverbod ontvangt, met name omdat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De verwerende partij wijst ter zake op de toepassing van artikel 44^{nonies} van de Vreemdelingenwet. Voorts wordt gemotiveerd waarom geoordeeld wordt dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, waarbij erop wordt gewezen dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal, verdovende middelen-deelneming aan vereniging-hoofd of bijkomstige activiteit, feiten waarvoor zij op 26 juni 2020 veroordeeld werd door het Hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden met onmiddellijke aanhouding en wordt geconcludeerd dat ingevolge de ernst van de door de verzoekende partij gepleegde feiten de verzoekende partij momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde, met andere woorden dat het gedrag van de verzoekende partij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij, dat gezien de wezenlijke ernst van de verweten feiten, hun georganiseerd karakter en de actieve bijdrage van de verzoekende partij in de werking van de drugshandel, er een ernstig, reëel en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde, dat gezien de maatschappelijke impact van de feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen.

Eveneens wordt gemotiveerd waarom de bestreden beslissing geen schending vormt van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verder wordt geconcludeerd aangaande de duur van het inreisverbod en dit als volgt: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 10 jaar proportioneel.”*

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van 10 jaar en dit proportioneel wordt geacht, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.6. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.1.7. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht wordt verder onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling.

Artikel 44 *nonies* van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van tien jaar oplegt omdat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

3.1.8. Vermits de verzoekende partij een Unieburger is, wiens inreis- en verblijfsrecht wordt beperkt om redenen van openbare orde, past het om de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze te bekijken. In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19). Dit alles houdt onder meer in dat gedragingen die kunnen worden gecatalogeerd onder “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, zeker vallen onder de categorie van “gewone redenen van openbare orde of nationale veiligheid”.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de afgifte van een inreisverbod. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek inzake een inreisverbod omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de ontzegging van de toegang tot het grondgebied noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

Wat het gebruik van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het Hof van Justitie al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als

een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof van Justitie dat georganiseerde drugshandel *a fortiori* onder het begrip ‘openbare orde’ valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 54). Daarnaast heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip ‘nationale veiligheid’ kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het Hof van Justitie dat de bestrijding van de georganiseerde drugshandel zowel onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” kan vallen als onder het begrip “dwingende redenen van openbare veiligheid” (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 56).

3.1.9. *In casu* heeft de verwerende partij op grond van volgende overwegingen geoordeeld dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen:

“De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, verdovende middelen-deelneming aan vereniging-hoofd- of bijkomstige activiteit, feiten waarvoor hij op 26.06.2020 werd veroordeeld door de Hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden + onmiddellijke aanhouding.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (diefstal, verdovende middelen-deelneming aan vereniging-hoofd- of bijkomstige activiteit) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burger evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Overwegende de wezenlijke ernst van de verweten feiten, hun georganiseerd karakter en de actieve bijdrage van betrokkene in de werking van de drugshandel, bestaat er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde.

(...)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen.”

De verwerende partij besluit: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 10 jaar proportioneel.”*

3.1.10. De verzoekende partij betoogt dat het haar afgeleverde inreisverbod een exuberante duur heeft van maar liefst 10 jaar, dat de overheid zich in haar oordeel dat zij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te schaden, enkel op vaststellingen van meer dan vier jaar geleden baseert, dat het hier veroordelingen betreft inzake feitelijkheden dewelke zich gemiddeld vier jaar geleden, toch wel enige tijd geleden aldus, hebben afgespeeld, dat er op heden sprake zou zijn van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving louter speculatief is en niet zomaar kan gesteld worden, dat een risico op recidive niet bewezen is, dat zij één lopende/openstaande gevangenisstraf heeft van 40 maanden, dat uit niets blijkt dat zij dergelijke feiten opnieuw zou gaan plegen, dat zij in een precaire financiële situatie zou verkeren bij haar vrijlaten daarenboven ook niet correct is, daar zij reeds een jobaanbod heeft, dat van zodra zij in vrijheid wordt gesteld, zij aan de slag kan bij een schoonmaakbedrijf gelegen te Antwerpen, dat zij haar zelfs een

arbeidsovereenkomst aanbieden van onbepaalde duur, dat haar huidig gedrag door de bevoegde ambtenaar niet (correct) werd nagegaan, noch in rekening gebracht, dat door te verwijzen naar feiten van meer dan vier jaar geleden de Belgische staat de vereiste van onderzoek naar de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde negeert, dat hoogstens de Belgische staat verwijst naar het feit dat zij vroeger mogelijk een gevaar zou hebben kunnen opleveren, dat er niet *in concreto* onderzocht is of er thans wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in haar gedrag, dat de overheid zelfs geen navraag heeft gedaan in de gevangenis aangaande haar huidige gedrag, dat als men dat had gedaan, men had kunnen vaststellen dat zij reeds een job zal hebben op het moment dat zij de gevangenis kan verlaten, dat in die zin een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde dan ook niet kan worden weerhouden als argument om haar een inreisverbod op te leggen met een exuberante duur van 10 jaar, dat minstens de duur van het inreisverbod disproportioneel is, dat dan ook valt te benadrukken dat de Belgische overheid besluit tot een inreisverbod van 10 jaar zonder dat de overheid de dwingende sociale noodzaak aantoonst, dat de bestreden beslissing om die redenen niet afdoende is gemotiveerd. Voorts stelt de verzoekende partij dat een inreisverbod op te leggen is in het geval er sprake zou zijn van een gevaar voor de openbare orde en een afwezigheid van humanitaire redenen, dat *in casu* een inreisverbod wordt opgelegd omdat er momenteel sprake zou zijn van een bedreiging voor de openbare orde, dat cruciaal in deze is de definiëring van het begrip openbare orde, dat in de Terugkeerrichtlijn zelf geen definitie van het begrip zit, dat België omspringt met een zeer brede interpretatie, dat er evenwel weze aan herinnerd dat de uitzondering betreffende de openbare orde evenals alle afwijkingen van een fundamenteel beginsel van het Verdrag, beperkend moet worden uitgelegd, dat bovendien het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf geen motivering van deze maatregelen vormt, dat daaruit volgt dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt, dat dit *in casu* geenszins het geval is, dat men zich bovendien baseert op het oordeel dat de verzoekende partij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te schaden, enkel op één veroordeling die slaat op feiten van meer dan vier jaar geleden, dat gezien het winstgevend karakter en de ernst van de gepleegde feiten volgens de Belgische staat kan afgeleid worden dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat de Belgische staat zich om te oordelen dat een inreisverbod van 10 jaar gepast is niet enkel en alleen kan baseren op deze ene veroordeling, dat de overheid niet aantoonst dat zij actueel een gevaar voor de openbare orde zou vormen, dat er niet *in concreto* is onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in haar gedrag, dat in die zin een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde niet kan weerhouden worden, dat nergens voldoende aannemelijk wordt gemaakt waarom een inreisverbod van 10 jaar proportioneel en redelijk zou zijn.

3.1.11. Waar de verzoekende partij betoogt dat de overheid zich in haar oordeel dat zij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te schaden, enkel op vaststellingen van meer dan vier jaar geleden baseert, dat het hier veroordelingen betreft inzake feitelijkheden dewelke zich gemiddeld vier jaar geleden, toch wel enige tijd geleden aldus, hebben afgespeeld, dat er op heden sprake zou zijn van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving louter speculatief is en niet zomaar kan gesteld worden, dat een risico op recidive niet bewezen is, dat zij één lopende/openstaande gevangenisstraf heeft van 40 maanden, dat uit niets blijkt dat zij dergelijke feiten opnieuw zou gaan plegen, dat men zich voor het oordeel dat de verzoekende partij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te schaden, enkel op één veroordeling baseert die slaat op feiten van meer dan vier jaar geleden, dat gezien het winstgevend karakter en de ernst van de gepleegde feiten volgens de Belgische staat kan afgeleid worden dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat de Belgische staat zich om te oordelen dat een inreisverbod van 10 jaar gepast is niet enkel en alleen kan baseren op deze ene veroordeling, dat de overheid niet aantoonst dat zij actueel een gevaar voor de openbare orde zou vormen, dat er niet *in concreto* is onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in haar gedrag, dat in die zin een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde niet kan weerhouden worden, dat nergens voldoende aannemelijk wordt gemaakt waarom een inreisverbod van 10 jaar proportioneel en redelijk zou zijn, wijst de Raad er vooreerst op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet betwist dat de verzoekende partij één veroordeling heeft opgelopen, doch eveneens wijst op het georganiseerd karakter van de feiten en de actieve bijdrage van de verzoekende partij in de werking van de drugshandel alsook de maatschappelijke impact van de feiten die de verzoekende partij heeft gepleegd en de ernst van deze feiten. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij uit een dergelijk gedrag ten onrechte een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde heeft afgeleid en toont evenmin aan dat de verwerende partij met bepaalde elementen, die zouden kunnen leiden tot een

inreisverbod met mindere lange duur, ten onrechte geen rekening heeft gehouden. De Raad wijst er voorts op dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, doch *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan in bepaalde gevallen derhalve reeds voortvloeien uit de aard en ernst van de gepleegde feiten. De Raad herhaalt dat de verwerende partij er in de thans bestreden beslissing op wijst dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan *“diefstal, verdovende middelen-deelneming aan vereniging-hoofd- of bijkomstige activiteit”*, feiten waarvoor zij op 26 juni 2020 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden met onmiddellijke aanhouding, dat ingevolge de ernst van de gepleegde feiten geoordeeld kan worden dat de verzoekende partij momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde, dat met andere woorden, het gedrag van de verzoekende partij een reële actuele en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de maatschappij, dat gelet op de wezenlijke ernst van de verweten feiten, hun georganiseerd karakter en de actieve bijdrage van de verzoekende partij in de werking van de drugshandel, er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde, dat gezien de maatschappelijk impact van deze feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat er in haar geval niet kon worden geoordeeld dat de gedragingen, die aan haar strafrechtelijke veroordelingen ten grondslag liggen, waarbij eveneens wordt gewezen op het georganiseerd karakter van de feiten en de actieve bijdrage van de verzoekende partij in de werking van de drugshandel, dermate ernstig zijn dat hieruit voortvloeit dat zij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij betekent. De Raad benadrukt tevens dat het enkele gegeven dat reeds enige tijd is verstreken sedert de gepleegde feiten niet impliceert dat de verwerende partij niet langer het bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou kunnen vaststellen op grond van motieven zoals vermeld in de bestreden beslissing. In dit verband herhaalt de Raad dat het tijdsverloop sinds het plegen van de feiten weliswaar een gegeven is dat relevant is om te beoordelen of er sprake is van een bedreiging, doch dat de eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan inhouden (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt. 58).

Wat het gebruik van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het Hof van Justitie al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof van Justitie dat georganiseerde drugshandel *a fortiori* onder het begrip *‘openbare orde’* valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 54). Daarnaast heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip *‘nationale veiligheid’* kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het Hof van Justitie dat de bestrijding van de georganiseerde drugshandel zowel onder het begrip *“ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid”* kan vallen als onder het begrip *“dwingende redenen van openbare veiligheid”* (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 56).

In casu blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, waar gewezen wordt op de wezenlijke ernst van de feiten betreffende *“diefstal, verdovende middelen-deelneming aan vereniging-hoofd- of bijkomstige activiteit”*, het georganiseerd karakter van de feiten en de actieve bijdrage van de verzoekende partij in de werking van de drugshandel afdoende dat en waarom de verwerende partij

geoordeeld heeft dat de ernst van de door de verzoekende partij gepleegde feiten ertoe leiden dat het gedrag van de verzoekende partij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving betekent, minstens toont de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aan.

De Raad is bovendien van oordeel dat de feiten niet dermate oud zijn dat het onredelijk zou zijn hieraan een inreisverbod te verbinden. De verzoekende partij voert geen enkel element aan waaruit blijkt dat zij zou gebroken hebben met haar oude milieu en haar leven een andere wending heeft gegeven. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de feiten dateren van 2017 en dat zij pas sedert 4 december 2020 in de gevangenis werd opgesloten. Nergens uit blijkt dat zij in de tussentijd een andere weg is ingeslagen. Gelet op het vastgestelde georganiseerde karakter en de actieve rol van de verzoekende partij bij de werking van de drugshandel en bij gebreke aan elementen die zouden kunnen getuigen van een gewijzigd gedrag na het plegen van de feiten, is het aldus *in casu* niet onredelijk om te oordelen dat er een kans op recidive is.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat haar huidig gedrag door de bevoegde ambtenaar niet (correct) werd nagegaan, noch in rekening gebracht, dat door te verwijzen naar feiten van meer dan vier jaar geleden de Belgische staat de vereiste van onderzoek naar de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde negeert, dat hoogstens de Belgische staat verwijst naar het feit dat zij vroeger mogelijk een gevaar zou hebben kunnen opleveren, dat er niet *in concreto* onderzocht is of er thans wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in haar gedrag.

De verzoekende partij verduidelijkt niet uit welke elementen die dateren van na het plegen van de feiten en die betrekking hebben op haar gedrag, kan blijken dat zij niet langer geacht kan worden een gevaar te betekenen voor de openbare orde. Door louter te verwijzen naar een jobaanbod en te stellen dat zij reeds een job zal hebben op het moment dat zij de gevangenis kan verlaten, toont de verzoekende partij geenszins aan dat er heden niet langer kan gesteld worden dat zij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving betekent. Het louter voorleggen van een werkaanbod toont geenszins aan dat heden het gedrag van de verzoekende partij dermate gewijzigd is of de omstandigheden dermate gewijzigd zijn dat zij niet langer kan beschouwd worden als een gevaar voor de openbare orde, minstens maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat er sprake is van een gewijzigd gedrag in haar hoofde of gewijzigde omstandigheden waarnaar de verwerende partij ten onrechte niet heeft geïnformeerd en waarmee zij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat het gegeven dat er op heden sprake zou zijn van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving louter speculatief is en dat de verwerende partij dit niet zomaar kan stellen. Evenmin toont zij aan dat een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde niet kan worden weerhouden als argument om haar een inreisverbod op te leggen met een duur van 10 jaar noch dat de duur van het inreisverbod disproportioneel is. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk welke *“dwingende sociale noodzaak”* wordt nagestreefd, met name de rust van de burgers evenals de handhaving van de openbare orde, zodat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende gemotiveerd is.

Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat het motief dat zij in een preciaire financiële situatie zou verkeren bij haar vrijlating daarenboven ook niet correct is, daar zij reeds een jobaanbod heeft, dat van zodra zij in vrijheid wordt gesteld, zij aan de slag kan bij een schoonmaakbedrijf gelegen te Antwerpen, dat zij haar zelfs een arbeidsovereenkomst aanbieden van onbepaalde duur, alsook het betoog waar zij erop wijst dat gezien het winstgevend karakter van de feiten volgens de Belgische staat kan afgeleid worden dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij stelt dat zij in een preciaire financiële situatie zou verkeren bij haar vrijlating of dat er sprake is van een winstgevend karakter van de feiten, zodat haar betoog dan ook niet dienstig is.

Met voorgaand betoog maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat zij heden niet langer een bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt of dat er relevante elementen of omstandigheden waren die dit kunnen aantonen, doch waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Door het louter oneens zijn met de motieven van de bestreden beslissing toont de verzoekende partij geenszins aan dat er *in casu* geen redenen van openbare orde voorhanden zijn.

Uit voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij een grondig onderzoek heeft gevoerd naar het feit of de verzoekende partij actueel nog een gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij de vereiste van onderzoek naar de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde negeert noch dat er aldus niet *in concreto* is onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in haar gedrag.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf geen motivering van deze maatregelen vormt, dat daaruit volgt dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden dit tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt, dat dit *in casu* geenszins het geval is, gaat zij eraan voorbij dat in de motieven van de bestreden beslissing niet enkel wordt gewezen naar de strafrechtelijke veroordeling en wel degelijk wordt gemotiveerd waarom uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Immers wordt niet enkel gewezen op de veroordeling, doch ook op de feiten, zijnde *“diefstal, verdovende middelen-deelneming aan vereniging-hoofd- of bijkomstige activiteit”*, alsook op de ernst van de feiten, hun georganiseerd karakter, de actieve bijdrage van de verzoekende partij in de werking van de drugshandel en de maatschappelijke impact van deze feiten. De Raad herhaalt in dit verband dat strafrechtelijke veroordelingen mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek inzake een inreisverbod omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de ontzegging van de toegang tot het grondgebied noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen, *quod in casu*, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de verwerende partij een te ruime interpretatie heeft gegeven aan het begrip openbare orde.

De Raad herhaalt dat wat het gebruik van verdovende middelen in het bijzonder betreft, het Hof van Justitie al meerdere malen heeft gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof van Justitie dat georganiseerde drugshandel *a fortiori* onder het begrip ‘openbare orde’ valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 54).

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij een verkeerde invulling zou hebben gegeven aan het begrip *“een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. In de bestreden beslissing wordt ook het belang onderstreept van *‘de immigratiecontrole’* en *‘het handhaven van de openbare orde’*. Waar de verwerende partij gebruik maakt van de begrippen *“een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen”*, past zij de rechtspraak van het Hof van Justitie over het begrip ‘openbare orde’ toe. De verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat een onjuiste toepassing werd gemaakt van het begrippenkader zoals voorzien in artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet, de Burgerschapsrichtlijn of de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat een inreisverbod op te leggen is in het geval er sprake zou zijn van een afwezigheid van humanitaire redenen, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij is nagegaan of er *in casu* sprake is van dergelijke humanitaire redenen doch heeft geoordeeld dat dit niet het geval is, waarbij zij motiveert *“De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst “hoorplicht” ingevuld op 30.12.2020, in België te verblijven sinds 04.11.2020, in het bezit. zijn van zijn identiteitsdocumenten en lijden aan suikerziekte maar is volgens hem geen belemmering om te reizen; verder verklaarde hij familie in België te hebben, geen duurzame en geen minderjarige kinderen en wenst verder elektronisch toezicht aan te vragen in het kader van zijn straf en terecht kan bij zijn neef voor de duur van zijn straf. Zijn familie, genaamd K.H. (...) (9000288), verblijft in Diest en geniet een onbepert verblijf op het grondgebied. Het andere familielid waarvan spraken in het hoorrecht, genaamd M.O. (...) is niet terug te vinden in onze*

bestanden. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat hij op regelmatige tijdstippen bezoek ontvangt van zijn echtgenote, genaamd el H.Y. (...). Ook zij is niet terug te vinden in onze bestanden indien betrokkene zich toch wenst te beroepen op de bescherming van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient het volgende te worden opgemerkt. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene dit gedaan heeft. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat zijn familieleden geen verblijfsrecht hebben in België, kan betrokkene ook niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Zijn familieleden zullen bij zijn vrijlating eveneens het Belgisch grondgebied moeten verlaten. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen." De verzoekende partij betwist deze motieven in haar eerste en tweede middel niet.

3.1.12. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Er wordt ten slotte ook niet aangetoond dat de verwerende partij niet op basis van een correcte feitenvinding en na een deugdelijk onderzoek van de dienstige gegevens tot haar conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het eerste middel en het tweede middel zijn, in de mate ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3.2. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van EVRM en van de materiële motiveringsplicht in het licht van voormelde bepaling.

3.2.1. Haar derde middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

"1.

Aangezien ten derde het art. 8 E.V.R.M. wordt geschonden, afzonderlijk en in samenhang gelezen met de materiële motiveringsverplichting.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN en naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste en tweede middel, en de inhoud hiervan onder dit derde middel als hernomen dient te worden beschouwd.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 EVRM behelst aldus het recht op een ongestoord familieleven.

In het licht van artikel 8 EVRM dient de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing het individueel belang af te wegen tegen het algemeen belang. De overheid zal dus bij het nemen van de beslissing rekening moeten houden met het bestaande familie -en gezinsleven.

2.

Het begrip gezin is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsstaten moet worden geïnterpreteerd, waar bij het niet gaat om een gezin de iure, maar een gezin de facto.

Het EHRM kiest niet voor een enge definitie van het begrip gezinsleven. Het is niet vereist dat relaties een juridische basis hebben. Wat telt, is het bestaan van sterke persoonlijke en emotionele relaties, die gestaafd worden door feitelijke omstandigheden.

Het begrip gezinsleven vereist aldus de aanwezigheid van nauwe persoonlijke banden.

In casu, is er sprake van een familieleven.

Er zijn nauwe persoonlijke banden met verscheidene personen die woonachtig zijn in België.

De nauwste band is uiteraard deze met zijn echtgenote H.Y. (...) die tevens zwanger is van het eerste kindje van het koppel. Zij bezoekt verzoeker op regelmatige basis in de gevangenis (stuk 5).

Verder heeft verzoeker nauwe banden met zijn neef, de heer K.H. (...) die verblijft te Diest en een onbeperkt verblijfsrecht heeft. Het is ook de heer K. (...) die een woning ter beschikking stelt zodat verzoeker de gevangenis zou kunnen verlaten en zijn straf verder zou kunnen uitvoeren onder elektronisch toezicht (stuk 6).

Door verzoeker een inreisverbod op te leggen van 10 jaar zullen zijn rechten die gewaarborgd worden door artikel 8 EVRM geschonden worden."

3.2.2. De verzoekende partij voert in het licht van artikel 8 van het EVRM in de feiten uiteenzetting van haar verzoekschrift aan dat zij een echtgenote heeft, mevrouw H.Y., die in verwachting is van hun eerste kindje, dat zij in België wordt omringd door familie, waarvan de heer K.H. haar vertrouwenspersoon is. In het derde middel meent de verzoekende partij dat er sprake is van een familieleven, dat er nauwe persoonlijke banden zijn met verscheidene personen die woonachtig zijn in België, dat de nauwste band uiteraard deze is met haar echtgenote mevrouw H.Y. die zwanger is van hun eerste kindje, dat zij haar op regelmatige basis in de gevangenis bezoekt, dat zij verder nauwe banden heeft met haar neef, de heer K.H. die in Diest verblijft en onbeperkt verblijfsrecht heeft, dat het ook voornoemde persoon is die een woning ter beschikking stelt zodat zij de gevangenis zou kunnen verlaten en haar straf verder zou kunnen uitvoeren onder elektronisch toezicht.

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.2.4. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven of het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven of een privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

3.2.5. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

3.2.6. Omtrent haar gezinsleven voert de verzoekende partij aan dat zij nauwe banden heeft met haar neef, de heer K.H. die verblijft te Diest en een onbeperkt verblijfsrecht heeft, dat het ook de heer K.H. is die een woning ter beschikking stelt zodat zij de gevangenis zou kunnen verlaten en haar straf verder zou kunnen uitvoeren onder elektronisch toezicht.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen echtgenoten, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; *Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15

oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34).

Door louter te stellen dat zij nauwe banden heeft met haar neef, de heer K.H. die verblijft te Diest en een onbeperkt verblijfsrecht heeft, maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk en toont zij geenszins het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid aan. Waar zij verder betoogt dat het ook de heer K.H. is die een woning ter beschikking stelt zodat zij de gevangenis zou kunnen verlaten en haar straf verder zou kunnen uitvoeren onder elektronisch toezicht en in dit verband een verklaring van de heer K.H. voorlegt, maakt zij evenmin aannemelijk dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van bijkomende elementen van afhankelijkheid in relatie tot haar neef. Evenmin blijkt het bestaan van dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid uit het administratief dossier. Het is dan ook niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat de vreemdeling aannemelijk dient te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij dit heeft gedaan, minstens maakt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aannemelijk.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij een beschermingswaardig familie- en gezinsleven heeft met haar neef in de zin van artikel 8 van het EVRM. Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar neef, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM.

3.2.7. De verzoekende partij stelt verder dat de nauwste band uiteraard deze met haar echtgenote H.Y. is die tevens zwanger is van hun eerste kindje, dat haar echtgenote haar op regelmatige basis in de gevangenis bezoekt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat een gezinsband tussen echtgenoten wordt verondersteld (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21).

Betreffende het gezinsleven met haar echtgenote wordt in de thans bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat hij op regelmatige tijdstippen bezoek ontvangt van zijn echtgenote, genaamd E.H.Y. (...) Ook zij is niet terug te vinden in onze bestanden. Indien betrokkene zich toch wenst te beroepen op de bescherming van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient het volgende te worden opgemerkt. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene dit gedaan heeft. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat zijn familieleden geen verblijfsrecht hebben in België, kan betrokkene ook niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Zijn familieleden zullen bij zijn vrijlating eveneens het Belgisch grondgebied moeten verlaten.”

De verzoekende partij betwist geenszins de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat daar haar echtgenote geen verblijfsrecht heeft in België de verzoekende partij niet kan voorhouden van haar gescheiden te worden en dat haar echtgenote bij haar vrijlating eveneens het grondgebied moet verlaten. Evenmin maakt zij ter gelegenheid van haar verzoekschrift aannemelijk dat haar echtgenote in België verblijft.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan op welke wijze de thans bestreden beslissing een inbreuk vormt op het recht op een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar echtgenote.

3.2.8. De verzoekende partij maakt het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar neef K.H. geenszins aannemelijk, noch toont zij aan dat haar recht op een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar zwangere echtgenote door de thans bestreden

beslissing wordt geschonden, daar zij geenszins betwist dat haar zwangere echtgenote eveneens het grondgebied dient te verlaten.

3.2.9. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van voormelde bepaling aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER